

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. V.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Praha 10, Archangelská 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 10. 2019, č. j. 43 Az 15/2018-38,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018, č. j. OAM-942/ZA-ZA11-K02-2017, neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 9. 10. 2019, č. j. 43 Az 15/2018-38.

[2] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 9. 11. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž při pohovoru mimo jiné uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, dorozumí se rusky a etnicky se považuje za Rusa. Nemá žádné politické přesvědčení a o politiku se nezajímá. Do ČR přijel 21. 3. 2017, v minulosti zde však již dlouhodobě pobýval a pracoval; o povolení k pobytu však přišel, protože nestihl včas požádat o jeho prodloužení. Jeho manželka se synem žijí v městě X v Doněcké oblasti na Ukrajině. K důvodům žádosti uvedl, že jej na Ukrajině považují za separatistu, protože je z východu země. V případě návratu se obává, že bude povolán do armády a poslán do války. Povolávací rozkaz dosud neobdržel. Do bezpečnější části Ukrajiny se s rodinou přestěhovat nemůže, protože nemají dostatečné prostředky na nájem bytu a nemají žádné zázemí. Ve střední a západní části Ukrajiny jsou obyvatelé k lidem z východu

nepřátelství. S tím má zkušenost ze X, kde jej servírka v restauraci neobsloužila, protože s ní mluvil rusky. Nadto se lidé, kteří chtějí z východní Ukrajiny přesídlit do západní části, musí přihlásit na vojenskou správu; poté jsou však posláni do války. Ačkoli se v médiích mluví o tom, že ve válce bojují jen profesionální jednotky, realita je jiná.

[3] Krajský soud konstatoval, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav a opatřil dostatečné, aktuální a relevantní informace o zemi původu žalobce. Ztotožnil se s žalovaným, že žalobce neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že by mu na Ukrajině hrozilo pronásledování z některého z azylově relevantních důvodů podle § 12 zákona o azylu. Špatná bezpečnostní situace a existence válečného konfliktu samy o sobě takový důvod nepředstavují. Totéž platí o žalobcově obavě z povolání do armády. Branná povinnost je zcela legitimním požadavkem státu na jeho občany směřující k obraně státu. Odmítání vojenské služby může zakládat obavy z pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení pouze ve specifických případech, například pokud je odmítnutí takové služby odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením. Krom toho ze zpráv o zemi původu vyplývá, že Ukrajina neplánuje žádnou další mobilizaci a že v konfliktních zónách působí jen profesionální vojáci nebo dobrovolníci. Není tudíž ani pravděpodobné, že by se žalobcova obava z nástupu do armády naplnila.

[4] Řádně odůvodněné a věcně správné shledal krajský soud rovněž závěry žalovaného týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, a usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17) a Soudního dvora Evropské unie (rozsudek ze dne 17. 2. 2009, *Elgafaji proti Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07) konstatoval, že situaci na Ukrajině nelze hodnotit jako „*totální konflikt*“, v jehož důsledku by byl žalobce z důvodu své pouhé přítomnosti vystaven reálnému ohrožení života nebo tělesné integrity. Žalobce pak ani neprokázal dostatečnou míru individualizace jemu hrozícího svévolného násilí. Ačkoli žalobce pochází z Doněcké oblasti, může nalézt účinnou ochranu v jiné části země; v přesídlení do bezpečnějšího regionu mu nic nebrání. Žalobce je v produktivním věku, je zdravý a není odkázán na žádnou specializovanou či nedostupnou péči. Problémy, se kterými se vnitřně přesídlené osoby potýkají, nejsou natolik zásadní, aby přestěhování z Doněcké oblasti do jiné části Ukrajiny nebylo možno považovat za rozumnou alternativu. Ukrajinská vláda, jakož i mezinárodní a neziskové organizace, se snaží přesídleným osobám pomáhat a zároveň nic nesvědčí o tom, že by přesídlené osoby čelily ve zvýšené míře například fyzickému násilí či jiným zásahům do nederogovatelných lidských práv. Určité nepohodlí, potíže či zásahy do hospodářských či sociálních práv automaticky nevylučují možnost vnitřního přesídlení.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Kasační stížnost je nicméně pouhým parafrázováním žalobních výtek uplatněných vůči napadenému správnímu rozhodnutí a uvedením obecných výtek proti závěrům krajského soudu. Stěžovatel má za to, že skutkové závěry napadeného rozsudku nemají

pokračování

oporu ve spisu. Krajský soud se nevypořádal se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu; naopak je místy zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel přitom jasně vyjádřil obavy z návratu do vlasti z důvodu probíhajícího konfliktu a hrozícího nástupu do armády; má strach o vlastní život a navíc je to v rozporu s jeho vyznáním. Situaci na západě Ukrajiny nelze zlehčovat, i tam v uplynulých dvou letech docházelo opakovaně k násilnostem. Stěžovatel trvá na tom, že v jeho případě byl dán přinejmenším důvod k udělení doplňkové ochrany. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud dostatečně a řádně nevyvrátil argumentaci, která jednoznačně potvrzuje důvodnost jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu, odkázal na správní spis a své vyjádření k žalobě. Uvedl, že z výpovědi stěžovatele vyplývá, že svou vlast neopustil z azylově relevantních důvodů. Pokud si v ČR míní legalizovat pobyt, je nezbytné, aby se řídil zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[11] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury; stěžovatel ostatně ani sám netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu výše uvedených kritérií. Ve své argumentaci se omezuje pouze na opakování žalobních výhrad vůči napadenému rozhodnutí žalovaného, týkajících se nedostatečně zjištěného skutkového stavu (bezpečnostní situace na Ukrajině a hrozící nástup do armády). Skutečnost, že branná povinnost je v rozporu s jeho vyznáním, pak namítl (bez jakéhokoli upřesnění) poprvé až v kasační stížnosti; krajskému soudu proto nelze vytýkat, že v tomto směru nečinil žádná skutková zjištění. Krajskému soudu stěžovatel, opět bez jakékoli bližší konkretizace, vytýká nevypořádání se s jeho žalobní argumentací. Jím tvrzená pochybení krajského soudu by sice mohla být principiálně důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, tento důvod je však vyhrazen jen pro zjevné excesy a natolik hrubá pochybení v postupu či

v rozhodnutí krajského soudu, jejichž existence mohla mít alespoň potenciálně vliv na rozhodnutí ve věci samé (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006-67), k takovým pochybením v projednávané věci evidentně nedošlo. Krajský soud ve věci postupoval standardně, v rozsudku s poukazem na provedené důkazy a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu srozumitelně vysvětlil, proč nepovažuje podanou žalobu za důvodnou a nepominul také žádnou z podstatných námitek uplatněných stěžovatelem. To, že vyhodnotil důkazy jinak, než by si stěžovatel představoval, samo o sobě žádnou vadu řízení, natož hrubou (čítaje v to i nepřezkoumatelnost rozsudku), nepůsobuje.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu